

[Ministeren for handel, industri og søfart.]

ligt for en handelsskole, der bor til leje i en kommuneskole, at få de nye lokaler, som vil være nødvendige under en forøget lærlingetilgang. I de tilfælde, hvor handelsskolen har egen bygning, menes der heller ikke at blive uoverstigelige vanskeligheder med hensyn til lokalespørgsmålet. Efter de foreliggende oplysninger regner man også med at være i stand til på tilfredsstillende måde at løse spørgsmålet om fremskaffelse af kvalificerede lærerkræfter indenfor handelsskolerne.

Indenfor tilsynene og i ministeriet er man som sagt opmærksom på det af det ærede medlem rejste problem, og i den kommission, der nu bliver nedsat til at overveje en revision af lærlingeloven, vil man antagelig beskæftige sig med dette spørgsmål i forbindelse med spørgsmålet om lærlingsskolens placering i uddannelsen som dag- eller aftenskole og som centralskole samt de øvrige problemer, der er knyttet til lærlingenes skoleuddannelse.

Det ærede medlem hr. Arnth Jensen ønskede oplysning om, hvilke retningslinier der gælder for automobilfordelingsnævnets arbejde. I bred almindelighed kan det siges, at nævnets opgave er at fordele personmotor køretøjer på en sådan måde, at det mest påtrængende og nødvendige behov for automobiler såvidt muligt søges dækket. Det følger af sagens natur, at det ikke er muligt at opstille detaljerede forskrifter for nævnets virksomhed, således at det på forhånd kan siges, under hvilke omstændigheder en ansøger kan påregne at få tildelt et automobil.

Spørgsmålet må afgøres gennem et skøn over de i de enkelte sager foreliggende oplysninger om ansøgerens erhverv og kørselsbehov, om den pågældende i forvejen er i besiddelse af et automobil og dets tilstand, og andre forhold, som er egnede til at danne grundlag for en afgørelse. Den omstændighed, at nævnet i vidt omfang er henvist til at stole på de oplysninger, som ansøgeren selv giver, uden normalt at have mulighed for at foretage en kontrol af disse oplysningers rigtighed, kan selvfølgelig medføre fejltagelser, og det ærede medlem mente at være i besiddelse af et eksempel herpå. Uden at kende navnet på den pågældende ansøger og de nærmere omstændigheder er jeg imidlertid afskåret fra at foretage en undersøgelse af den af

det ærede medlem nævnte sag, men såfremt det ærede medlem giver mig sådanne oplysninger, som kan identificere sagen, er jeg selvfølgelig villig til at undersøge den.

Automobilfordelingsnævnet sørger såvidt muligt for at foretage en retfærdig fordeling mellem de forskellige erhverv. Det arbejde, nævnet gør, er særdeles vanskeligt og krævende, og trods al påpasselighed fra nævnets side kan det, som jeg allerede har nævnt, ikke undgås, at der i enkelte tilfælde udstedes indkøbstilladelse til ansøgere, som egentlig ikke burde være kommet i betragtning. Når vi bliver bekendt med sådanne tilfælde, bliver der foretaget en nærmere undersøgelse, og jeg er fortsat villig til at se på sådanne sager, hvor ansøgere mener, at de er blevet forkert behandlet af nævnet.

Det ærede medlem hr. Jørgen Gram spurgte mig, hvorledes det går med afviklingen af administrationen af loven om konfiskation af tysk og japansk ejendom, og udtalte i denne forbindelse, at såfremt hans formodning om, at der endnu henstår en række dispensationssager uafgjort, er rigtig, burde man måske overveje ex officio at tage de tidligere afgjorte dispensationssager op til fornyet overvejelse. Afviklingen af konfiskationsloven afhænger til en vis grad af arbejdet i dispensationsnævnet. Hos nævnet ligger i øjeblikket ca. 400 dispensationssager, som endnu ikke har været behandlet. I disse sager foretages der for tiden de sædvanlige undersøgelser dels i Tyskland, dels her i landet, og det er vanskeligt at sige noget bestemt om, hvornår disse undersøgelser kan afsluttes og indstilling afgives af dispensationsnævnet. En del af disse sager vil sikkert komme frem til ny behandling, idet der jo, som det ærede medlem ved, er adgang for ansøgere, der har modtaget afslag, til at begære fornyet prøvelse een gang. Såfremt ikke uforudsete omstændigheder skulle indtræffe, mener jeg imidlertid, at arbejdet i nævnet i alt væsentligt skulle kunne afsluttes omkring midten af 1953. En enkelt ansøger har bebudet sagsanlæg mod staten, idet den pågældende hævder at have dansk indfødsret. En sådan retssag, der formentlig må regnes at blive ført op til Højesteret, vil selvfølgelig betyde en forsinkelse af den endelige afvikling.

Når dispensationsnævnet har sluttet sin virksomhed, kan kommissarius fuldføre reali-